

OUDE EN NIEUWE OPENBARINGEN

13 augustus 1954.

Goedenavond vrienden.

Na deze begroeting krijgen wij de wekelijkse waarschuwing omtrent het niet alwetend en niet foutloos zijn van de intelligenties, zodat wij dus zelf onze gedachten moeten laten gaan en bij niet akkoord gaan met het gesprokene, op- of aanmerking naar voren dienen te brengen, en vervolgt dan: Als onderwerp voor vandaag heb ik gekozen "oude en nieuwe openbaringen", u weet, we zijn op het ogenblik een beetje in de overgangstijd, met een tamelijk vlottende bevolking op deze avonden en daarom moeten we wel steeds weer een in zichzelf besloten geheel trachten te wrochten. Wanneer wij spreken over "oude openbaringen" dan gaat de mens natuurlijk onmiddellijk denken aan het Oude Testament, en spreken we over "nieuwe openbaringen", dan denk je aan het Nieuwe Testament en aan de Openbaring van Johannes. Toch bedoel ik deze dingen niet wanneer ik met u wil spreken over de oude en de nieuwe openbaringen.

Heel lang geleden en ver in de oudheid waren er mensen die eigenlijk wat meer waren dan een gewoon mens, leidende en stuwende krachten die in sagen en legenden nog voortbestaan als goden en halfgoden. Zij waren langs meditatieve weg overigens, gekomen tot een zeer scherp inzicht omtrent het zijn van de dingen. Wat u op het ogenblik aan het leren bent over atoom-chemie, dat wisten zij reeds lang, wat u op het ogenblik ontdekt over de menselijke geest, was hun volledig klaar zonder één van de vele duistere problemen die uw moderne tijd nog kent. En daarnaast hadden zij natuurlijk een uitgebreide verdere kennis. Ik heb dit alleen als voorbeeld willen noemen.

Nu hebben deze Ouden in den beginne steeds onderricht gegeven, dus les gegeven aan mensen die daarvoor in aanmerking kwamen, mensen die bereid waren om afstand te doen van alle dingen en zich geheel te wijden aan deze kennis, die dan ook tevens de verantwoordelijkheid voor de mensheid met zich bracht. Op den duur zijn deze openbaringen - zo mogen we ze toch wel noemen - verbleekt in het menselijk bewustzijn. En de vaak armzalige restanten daarvan werden opgetekend, zij werden neergeschreven in zeer oude geschriften, zij werden omgebouwd tot symbolen en langzaam maar zeker zelfs gebruikt als een soort rituele magie binnen het kader van verschillende godsdiensten.

Toch is de kern van deze dingen ook voor uw tijd wetenschappelijk. In de oude tijd was men volledig op de hoogte met de werking van het AI en men trok daaruit conclusies omtrent de wordingsgang van de mens. Ik wil proberen u eerst van deze oude begrippen omtrent de wordingsgang van de mens en zijn verdere ontwikkeling na het mens-zijn, voor te leggen.

Wanneer wij beginnen ergens, op een willekeurig punt in het AI en wij trachten het mens-zijn te benaderen, dan blijkt ons, zo zeggen de Ouden, dat je een hele reeks van bewustzijns-normen moet vergaren vóór je mens kunt zijn. Deze moet de mens gaan door werelden die zijn afgestemd op een minder groot bewustzijn en minder gevoelig lichaam, een minder gevoelige geest dan de mens bezit. Deze werelden moeten uit de aard van de zaak dus duisterder zijn dan onze eigen wereld. Zij wisten zelfs hoe sommige van die werelden er uit zagen en zij spreken over de werelden van grote hitte en de werelden van absolute kou.

Hier begint de mens, wanneer de mens nu op de aarde komt, dan leeft hij als het ware tussen twee uitersten voor enige tijd. Wanneer hij daarin zijn taak vervult, kan hij zich van deze stoffelijke behoeften en normen vrijmaken, doordat zijn bewustzijn hem in staat stelt elke factor die hem niet aangenaam is te corrigeren. Is hem dat echter niet mogelijk, dan zal deze zelfde mens terug moeten keren naar een levensvorm op een van deze gedoemde planeten of sferen, want zoals u weet gebruikt men weliswaar het woord "sfeer" tegenwoordig in een andere betekenis, zeker in deze kringen, maar een sfeer is een bol, en dus in de oude taal ook evenzeer een planeet, die werd ook sfeer of sferen genoemd. Nu ontstaat hieruit, religieus gezien, het geloof aan de hel en ook het geloof aan de hemel, want, zo gaat men verder, wanneer ik mens geworden, uit deze lage werelden dus gekomen tot het menselijk bewustzijn, mij hier op mijn plaats gevoel, dan zal ik verder moeten evolueren of beter gezegd involueren, d.w.z. beter mij mijn eigen plaats in het AI bewust worden door kennis van mijzelf. Ik zal dan

terecht komen in een wereld, eigenaardig genoeg dus geen geestelijke sferen, dat krijgen we pas veel later, deze vroege profeten of wijzen of ingewijden - ik weet eigenlijk niet precies welke naam ik ze moet geven - spreken nog steeds alsof hier sprake is van zuiver stoffelijke werelden, dan zal zo'n mens na een korte rustperiode zeker terecht komen op een wereld die beter is dan deze, die veel meer mogelijkheden biedt tot ervaring die ook veel aangener is. Wij vinden dit bv. terug bij de oude Perzen, wanneer zij spreken over de wereld waar de bloemen altijd bloeien en waar de aarde altijd vrucht draagt. Wij vinden het bij de Egyptenaren terug, ook weer in religieuze interpretatie: het land waar de korenaren reiken tot aan de bodem en in rijkheid opspringen (openbarsten?). Zo kunnen we dat overal gaan bekijken, ieder heeft zijn eigen opvatting omtrent deze wereld en zelfs betrekkelijk primitieve hemelvoorstellingen zoals het Walhalla, kunnen worden teruggebracht tot deze oorspronkelijke openbaring.

Dus de mens ontplooit zich verder. Nu moet er tussen het bestaan op de ene wereld en de andere een periode zijn. Deze periode wordt voorgesteld als de periode van herinnering, deze periode van herinnering is het volledig herbeleven van het eigen leven op aarde, door de Ouden als volgt verklaard: Wanneer ik vanuit de wereld een ander oord ga betreden, dan moet ik eerst als het ware weten wat voor bagage ik bij mij heb, voordat ik weet of ik door de douane kan komen, voordat ik weet of ik daar geaccepteerd kan worden, en ik zal mijn keuze van reisroute en reisrichting dus moeten bepalen naar hetgeen wat ik bij mij heb. Ik moet mij dus overtuigen wat voor geestelijke capaciteiten ik in mij draag en kan dit slechts doen, door volledig alle aardse condities te herleven, maar nu niet alleen vanuit eigen standpunt, maar vanuit het standpunt van de wereld, zodat ik mijzelf en mijn eigen leven beschouwend, een zuiver beeld omtrent de waarde daarvan verwerf.

Dat was natuurlijk allemaal heel mooi, maar al heel gauw zien wij dat onder deze ingewijden, of deze profeten, hoe u het wilt zeggen, een nieuw bewustzijn ontwaakt. En dan krijgen wij te maken met diegenen die zeggen: ja, er zijn inderdaad vele stoffelijke wegen voor de mens, maar het blijkt ons dat elk van die wegen als voorstellingswereld bestaat buiten het direct stoffelijk besef dat wij hier hebben. Ja, ik geloof zelfs dat - dat is dan een geloofsovertuiging dus die daar wordt uitgesproken - dat op deze wereld een twintigtal werelden voor verschillende gevoeligheden elkaar volledig dekken, congruent zijn. Echter schijnen de wezens uit de ene wereld niet te begrijpen dat de andere wereld in dezelfde plaats bestaat. Van daaruit tot een verdere ontwikkeling van het voortdurend wisselen van sfeer tot sfeer, en nu niet gezien van planeet tot planeet, maar gezien als het wisselen dus van bewustzijnstoestand tot bewustzijnstoestand, geeft aanleiding tot nieuwe vervormingen in religieuze zin.

Een voorbeeld van wat hier tot stand wordt gebracht vormt het vroeg-Boeddhistisch Rad dat de voortdurende levensweg aangeeft. De symbolen zijn ook evenzeer aanwezig in bv. de oud-Indische symbolen en gebruikte lettertekens. Wij vinden hier voortdurend een rad-voorstelling of een verkorting van het rad. Deze symbolen geven een wentelende richting aan, dus een voortgang in een bepaalde richting en drukken daarmee niet slechts een stoffelijk maar ook een geestelijk begrip uit.

Echter al deze waarheden, zoals u begrijpen zult, worden al ras bedolven onder allerhande nieuwe wijsheden van groepen en partijen die zichzelf willen stellen als dé grote machten op aarde. Erg treurig, maar het is altijd weer zo. We zien altijd weer mensen, wezens die voor zichzelf willen zijn diegenen die de waarheid en de wijsheid in pacht hebben en verder bestaat er niets. En zo krijgen we dan de z.g. openbaringen. Deze z.g. openbaringen zijn niets anders dan de religieuze weerspiegeling van oude wetten en openbaringen uit het begintijdperk. Hierin treden zo nu en dan vernieuwers op die de religieuze schijnwaarheid verwerpen, de oude waarheid weer superieur stellen, die weer teruggrijpen tot de oude wetten van leven en levensgemeenschap en deze tot uitdrukking brengen op een wijze die voor hun tijd en hun omgeving past. Echter sedertdien is al weer veel water door de rivieren naar de zee gestroomd en niemand kan zeggen dat deze openbaringen nog onvervalst zijn.

Nu heeft echter de mens in de voortdurende ontwikkeling van de dingen een lichamelijk zowel als geestelijk groter bewustzijn gekregen. Oude omstandigheden uit het eerste tijdperk van de openbaring staan weer op t.w. het menselijk leven wordt weer een duur (periode?) verlengd, armoede komt minder voor, er bestaat een grotere samenhang tussen stammen en volken onderling. In een dergelijke situatie moet dus eigenlijk weer een nieuwe openbaring plaatsvinden. Maar een nieuwe openbaring vandaag de dag, zou voor de wereld een vloek betekenen. Men kan, niet zo maar eventjes een nieuwe openbaring op deze wereld zetten

zonder veel onnodig leed en veel onnodige strijd te veroorzaken. Zo zien wij dan in de nieuwe openbaring - de openbaring van deze, uw tijd - een andere tendens doorbreken. Uitgaande van bepaalde religieuze, dogmatische beginselen vaak, probeert een bepaalde groep van mensen en geesten uw wereld nader te brengen tot de Bron van alles. De nieuwe openbaring is een terugkeer tot het oude. In die zin is zij dus oud, oud als de wereld zelf.

Maar in een andere zin is zij nieuw, nieuw omdat ze de mens nu niet meer als groep regeert, niet meer de enkeling stelt als vorst en regeerder over de massa, maar omdat ze elk individu afzonderlijk de mogelijkheid tot bewustwording, de mogelijkheid tot erkenning van deze grote waarheden biedt. En dat is zeer belangrijk, want, mijn vrienden, wij kunnen natuurlijk met elkaar gaan praten en zeggen: ja, het is hoog tijd dat er van bovenaf weer eens wat meer christelijke denkwijze in de wereld doordringt. We kunnen gaan zeggen: er moet meer naastenliefde of meer vrijheid zijn.

Maar van bovenaf dat geldt vandaag de dag niet meer, de nieuwe openbaring kan zich niet meer richten tot de gemeenschap. Het is voorbij sedert Jezus de oude geheimen aan een ieder in handen gaf die zich de moeite wilde getroosten om deze sleutels te zoeken. Vandaar ook dat Hij zegt: klopt en u zal worden opengedaan. Onderzoek de waarheid die Hij u leert, zo zegt Hij, dan wordt u een nieuwe wereld geopend, dan vindt u deze nieuwe bewustwording. En ja, daar moeten we nu naartoe, het kan niet meer van bovenaf, we kunnen niet meer piramidebouwers zijn en een piramide beginnen door de top te ontwerpen. We moeten van de basis af beginnen en zien dat we een nieuw, een ander, een beter bouwwerk krijgen, vooral van de geest van de mensheid.

En dit houdt in dat wet na wet hernieuwd wordt geopenbaard, door vele monden op vele wijzen, op vele verschillende manieren die elk voor een bepaalde groep aanvaardbaar zijn en niet voor alle. We kunnen niet meer de grote en volle waarheid zonder meer uitspreken, dat zou op dit moment vernietigend werken. Wij moeten langzaam maar zeker kleine groepen mensen gaan opvoeden, totdat zij in staat zijn iets van deze werkelijkheid en deze waarheid te begrijpen. En daarom werken er op de wereld thans duizenden groepen die schijnbaar niets openbaren, groepen van wie velen zeggen: nu ja, ze zijn zo vaag en ze dromen zoveel dat..... nu ja, dat is niets waard. Maar diezelfde groepen die misschien dan werkelijk wat vaag zijn in veel opzichten, bieden onder de vaagheid reeds sleutels aan voor de wetenden. En in de vaagheid juist vermijden ze de scherpe tegenstelling die vernietigend zou zijn voor iedereen die waarheid aanvaardt en erkent en vernietigend voor het werk zelf.

De nieuwe openbaring is een vreemde openbaring, het is niet het glorieuze optreden van een wonderdoener, van een meester die openbaar optredend over de wereld gaat en zijn genaden en goddelijke gaven uitzaait met gulle hand. Dat heeft de mensheid onmogelijk gemaakt. De nieuwe openbaring is een openbaring die gaat in een alledaags gewaad, hier kloppend aan een achterdeur, daar een ogenblik een woord sprekend, om dan weer verder te gaan.

Deze nieuwe openbaring is nu weer hernieuwd een grote zegetocht begonnen over de wereld. Niet de openbaring van de absurditeit, niet de openbaring die alleen maar een beroep doet op de goedgelovigheid, nee, een openbaring die aanknoopt bij dat wat de mensheid dierbaar is op het ogenblik, zowel bij zijn religieus en godsdienstig besef als bij zijn redelijk verstand, zo goed als bij zijn geloof, zijn denken en zijn filosofie als bij de feiten van zijn wetenschap.

Het kan niet anders meer, de mens moet geleid worden, goed, maar dan moet die mens zo geleid worden dat hij zelfstandig handelt. In heel vroegere tijd was het mogelijk voor hen die de openbaring brachten, om enkelen in te wijden en dan dezen te maken tot slavendrijvers als het ware, ofschoon vol van liefde, desnoods met de zweep de volkeren dreven in de richting waarin ze moesten gaan.

Het kan niet meer, de mensheid is op het ogenblik te ver gestegen om hernieuwd tot een slavendom, een geestelijk slavendom naar beneden te worden gedrukt. De mensheid heeft zich al te ver losgemaakt van de dogma's en de verstarde binding aan priesters en kerken, de verstarde binding aan een enkele leider, dan dat deze toestand weer op aarde terug mag keren. Het is geen tijd meer voor de dictatoren en autocraten van politiek en godsdienst, zo vreemd als het klinkt. Hoe goed en hoe verlicht zij misschien zouden zijn, hoezeer zij ook de mensheid ten goede zouden willen richten, de mensheid moet meer dan alleen maar het volgen leren, zij moet zelf de verantwoording weten te dragen van de wonderlijke feiten van deze tijd, de consequenties van eigen daden in het oog zien en zelf een besluit trekken omtrent de belangrijkheid of niet belangrijkheid van handelingen, daden en stellingen. En zo, mijn vrienden, gaat door uw wereld de nieuwe openbaring. Langzaam en voorzichtig als een

gif dat ter genezing wordt gegeven, vaak overdrijvend, vaak - dat geef ik direct toe - aanleiding gevend tot bigotterie (schijnheiligheid; Red.) en dweperij, maar toch de nieuwe openbaring, de nieuwe waarheid die eenmaal de wereld bevrijden kan wanneer de mensheid haar accepteert.

In de oudheid brandde het offervuur en er werd geofferd aan een ongeziene Kracht en Macht, er werd met veel plechtigheid als het ware een brandpunt geschapen waarop de gedachten van de mensen samen konden vloeien. Men maakte de gemeenschap door allerhande magische bekorende middelen tot eenheid, om zich zo door de persoon van de leider te richten tot het Goddelijke. Vandaag de dag gaat dat niet, er zijn teveel leiders en hoe zou de mens een keuze kunnen maken uit de velen die zeggen: ik ben de weg en de waarheid?

Er is op het ogenblik geen keuze meer mogelijk, want er zijn duizenden leiders en allen hebben ze ergens gelijk en ergens ongelijk. Nee, vandaag de dag moet de mens zonder dit offervuur, zonder altaar, zonder het plechtig koorgezang en de diepzinnige preek van de redenaar, komen tot een innerlijk bewustzijn.

Een mens die nu op de wereld leeft kan het hoogste bereiken, want in deze mens sluimert de mogelijkheid om persoonlijk en zonder bemiddelaar zijn God te naderen. Wie zijn God nadert wordt deel van de nieuwe openbaring, spreekt opnieuw de woorden die zijn niet bigot (overdreven vroom; Red.), niet dogmatisch, maar klaar en helder en verfrissend, als water na een droge tijd. Zo'n mens stelt daden die de anderen onwillekeurig opheffen, zo'n mens wordt een stille, lichtende kracht die vaak velen ontrukkt aan de duisternis en de banden waarin ze verzonken zijn. Wij mogen in deze dagen niet meer zijn magiërs, wij mogen niet meer de tovenarij te hulp roepen, wij mogen niet meer proberen om de mensheid te regeren, al bedoelen we het nog zo goed. Wij mogen niet meer zijn de rechters die zitten en oordelen over het wel en het wee van onze medemensen, over het al of niet juist zijn van hun daden. Zeker wij kunnen zeggen: tegenover de gemeenschap is dit juist of onjuist, maar we mogen niet meer zeggen: dit is definitief slecht en dat is definitief goed.

Wij mogen niet meer onze wet en ons besef van redelijkheid, van zedelijkheid, van moraal etc. als een dringende wet, een zwaar juk opleggen aan de mensheid alsof het zijn ploegende ossen die onze geestelijke akker rijp moeten maken. Nee, integendeel, wij moeten zijn de voorzichtigen die elke tere bloem van bewustwording beschermt, ook wanneer ze niet is in de kleur die wij het mooist vinden. Wij moeten trachten om elk mens te helpen, elk mens, opdat eens het meest satanische wapen van duisternis dat de wereld kent, het dogma, uit de wereld wordt verwijderd. Want zie, er is één Waarheid en aan die Waarheid kán niemand ontkomen, maar wie men ketent op een plaats die goed is, die zal daar geen vreugde aan hebben en die zal het goede niet beseffen. In vrijheid moet de mens komen tot zijn God, in vrijheid moet de mens de Wetten aanvaarden.

En dit is dan de nieuwe openbaring, de Wetten zonder dwang, de vrijheid van de mens om geestelijk te zoeken en te vinden, de vrijheid van de mens om in zichzelf te ontdekken de Wetten die het eigen-ik regeren en niet meer benepen gedwongen te worden door de ogen van burens die oordelen en verwerpen en roddelen. De weg van de waarheid is begonnen, nu reeds bijna honderd jaar zijn de krachten van deze nieuwe openbaring werkzaam op deze wereld en vaak wordt zij bestreden, ja vaak wordt zij bestreden door personen die zelf beweren die Waarheid te dienen. Zij breken en negeren haar door hun gedrag, zij maken er een gezellig spelletje onder elkaar van, waar je met hoogdravende woorden jezelf als meewarig kunt bewijzen, zonder in werkelijkheid ook maar één grein je werkelijk besef en leven te veranderen.

Maar in honderd jaar, in enkele geslachten dus, is er veel gebeurd op de wereld. De mensheid heeft leren luisteren en in de mensheid komt meer en meer de behoefte aan deze openbaring. De ziekte van de wereld is niets anders dan een prikkel die haar brengt tot het zoeken van een geneesheer. En vaak vindt men dan de enige geneesheer in deze nieuwe Levende Kracht die de wereld overstroomt en doorpuist (doordringt; Red.). Deze geestelijke Waarde en geestelijke Wet die de opkomende geest van materialisme meer en meer in een hoek drijft om hem uiteindelijk te verdelgen. Dit, mijn vrienden, is een deel van een wordingsgang waar u deel aan hebt gehad en waar u nog deel aan heeft, dit is een taak die u misschien onbewust reeds jaren hebt gedragen en die u ook nu verder zult dragen, te zijn niet meer met de binding van andermans mening, maar alleen door het voorbeeld van eigen leven, gesterkt desnoods door eigen woord, wanneer dit gevraagd wordt, een kracht die leiding geeft aan een mensheid die niet meer weet waarheen, te doen herleven de oude Wetten die het eens mogelijk maakten uit

de dieren mensen te scheppen, opdat nu uit de mens komt een beter wezen, een goede geest die vrijelijk gaande in de wereld van geest en stof, de volmaaktheid scheidt in beide sferen. Ik geloof, vrienden, dat dit verder geen toelichting nodig heeft en ik wil dus afscheid van u nemen en het woord overgeven aan de volgende spreker. Ik dank u voor uw bijzonder grote aandacht. Goedenavond.

IN DEN BEGINNE EN DE CIRKELGANG VAN HET AL

Goedenavond vrienden.

Het tweede onderwerp van deze avond is een onderwerp naar uw eigen keuze. Zegt u mij dus welk onderwerp ik voor u mag behandelen.

Reactie: 1. Voor zover mij bekend, wordt in alle godsdiensten geleerd, dat het heelal van God is uitgegaan en tot God wederkeert. God is het Al-bewuste, het Volmaakte, het Volkomene. Het einde is dus gelijk aan het begin. Als dit zo is, wat is dan volgens u de zin van het heelal en in het bijzonder dat van het menselijk bestaan?

2. Is er ooit een "in den beginne" geweest, of heeft de mens dit bedacht, om aan de benauwenis van een onbegrepen en onbegrijpelijk bestaan te ontkomen?

3. Zou dit probleem dat op vele jongeren zo diep deprimerend werkt door u in een toespraak kunnen worden belicht?

Spreker: Ik zou het tenminste graag willen proberen. Kijkt u eens, wanneer wij zeggen "God" dan gebruiken we een term die natuurlijk staat voor het grote Onbekende, het Onbegrepen. God dat is iets, nou ja, dat zeg je wel maar dat begrijp je niet. God is de uitdrukking van de Oneindigheid. Hoe echter moeten wij de schepping en vooral het heelal zien, wanneer wij dan deze God toch enigszins nader willen bepalen? Wel, allereerst moet er iets zijn geweest en dat iets dat moet zijn geweest ruimte plus potentiële kracht, zonder deze beide is een Al niet denkbaar. Nu kunnen wij erover gaan spreken of deze ruimte reëel, dus werkelijk bestaat ofwel slechts imaginair, dus in een gedachte, in een denkbeeld bestaand is geweest.

Wij kunnen ons echter niets voorstellen zonder ruimte en ik zou u dus voor willen stellen, althans voorlopig het begrip ruimte als concreet te beschouwen. Dan krijgen we te maken met allereerst de kern: er is niets, in dit niets is Kracht, deze kracht komt in beroering. Overigens in overeenstemming als ik het op mag merken met de Bijbel: "in den beginne het Woord", woord, trilling, geluid hè? En Woord is een uitdrukking voor (de) samenstelling van trillingen die een bepaald karakter hebben. Dit Woord nu, deze Trilling dus, kan vormend zijn voor de energie. Kracht die eenmaal aangewend is blijft haar eigen beweging en vorm zolang mogelijk behouden.

We hebben dus een definitief patroon van het zijnde gekregen en hier krijgen we dan "het worde, licht", d.w.z. ergens komt een wrijving waardoor straling ontstaat, ergens in die energie komt een zodanige spanning, dat een deel van de energie naar buiten wordt geprojecteerd. Dat kan van één klein speldenpuntje uitgaan desnoods, nietwaar?

Van daaruit krijgen we dan het vullen van de ruimte waarbij de straling wordt overgenomen door bepaalde centra die bijzonder vatbaar daarvoor zijn. Om die straling in stand te houden zal een richting van uitstraling ontstaan, van krachtbeweging die tegengesteld is aan de ruimte, de invloed van de ruimte. Hierdoor krijgen we een spiraalvormig of wervelende beweging die het aanzijn geeft aan de laatste spiraallevels, maar ook aan de begrenzing van het Al, waar elke krachtlijn, uitgestuurd ergens in het Al, niet verder kan komen dan tot het bepalende en begrenzende krachtveld dat alles ombuigt. Hierdoor krijgen we een heelal dat z.g. dijend is d.w.z. middelpuntvliedend, het kan echter evenzeer terug gaan vallen tot het middelpunt, zonder dat iets van de feitelijke kracht teloor gaat, zonder dat iets van de werkelijke geaardheid verandert. Is dat duidelijk voorlopig?

Wanneer we dit heelal zo beschouwen, dan zijn er natuurlijk twee wegen om dit aan te nemen. Het eerste zegt: God heeft eigenlijk Zijn eigen Wezen uitgebreid d.w.z. de in Hem aanwezige potentiële Kracht tot actieve Krachten gemaakt, opdat daardoor Hij Zijn eigen Wezen aan Zichzelf zou kunnen openbaren, dus dat Hij bewust zou zijn, in actieve en reële zin van dat-gene wat als mogelijkheid in Hemzelf besloten lag.

De tweede gedachtegang zegt het iets anders en wel: de God als het ware Zichzelf beschouwend, droomt het totaal van de mogelijkheden die bij deze beschouwing zich aan Hem voordoen en dit is de wereld.

Nu ja, dat kan allebei evengoed zo zijn, wij kunnen dat op het ogenblik althans niet beoordelen, daar kunnen we niets over zeggen. Maar wat we wel kunnen zeggen is dit:

Het totale zijn, al deze dingetjes samen, hebben iets te maken met ons. Kunnen wij bestaan buiten het Goddelijke? Nee, want wanneer wij zeggen "God" dan bedoelen we eigenlijk het Al, de Kern van alle Kracht, van al het bestaande. Wij kunnen ons niet voorstellen dat ergens iets bestaat buiten God, omdat dan één van de bijzondere eigenschappen van God n.l. het alleen scheppend zijn, zou wegvallen. Het stellen bv. van een God naast de duivel betekent een dualisme waarbij twee elkaar bestrijdende krachten noodzakelijkerwijze, door hun tegenstrijdigheid, uit verschillende bron moeten voortkomen. Is dat niet het geval, dan moeten we met lapmiddelen gaan werken zoals met vrije wil etc.

Maar wanneer God zich uit, dan moet elke eigenschap die geuit wordt binnen het Goddelijke, de mogelijkheid tot het tegendeel met zich meebrengen. Voor elke bewuste vorm moet dus een onbewuste bestaan, voor elke complexe uiting een simpele uiting, voor elke positieve uiting een negatieve uiting etc., omdat God volmaakt is d.w.z. al het ons kenbare en voorstelbare plus nog heel wat meer, in Zich moet bevatten. Nu leven wij en nu wordt er gezegd: ja, maar wat heb ik er nu aan als die God Zichzelf bewust wil worden? Per slot van rekening kan Hij zonder mij ook wel, waarom zou ik mij nu zo druk gaan maken, waarom zou ik het mij zo lastig maken? En dat is een standpunt dat redelijk lijkt totdat wij ons gaan realiseren wat we eigenlijk zelf zijn.

Wanneer alles uit God voorkomt, hetzij als realiteit binnen het Goddelijke geschapen, of een gedachtebeeld uit het goddelijke ontstaan, ja, dan moeten we zeggen: mijn waarde vrienden, wij zijn ook een deeltje van God. En wij mogen nu wel denken dat wij persoonlijk leven, maar feitelijk is dat niet waar. Wij leven wel degelijk als deel van het geheel. Wat is dan onze taak in het leven, waarom moeten wij dan eigenlijk al die ervaringen doormaken? Omdat God Zich uit? Ja, natuurlijk. Maar wij hebben dan wat wij noemen de vrije wil d.w.z. wij kunnen reageren in bewustzijn binnen de vele mogelijkheden die het Goddelijke biedt en wij kunnen door deze vele mogelijkheden een beeld van het Goddelijke krijgen.

Zo gezien wordt de mens zich van zijn God bewust. Maar kunnen we dat misschien ook zo uitdrukken? Door de bewustwording van de mens komt God tot de volmaakte relatie van de mogelijkheid die de mens in Hem doorleeft. Anders gezegd: de mens, en met de mens alle andere levensvormen in hun wordingsgang tot het volmaakte, betekenen niets anders dan een zelfrealisatie van God die niet aan tijd behoefte gebonden te zijn, denkt u daarom.

De mens die ligt altijd vast in de tijdsopvolging, maar is er werkelijk tijd? En zo er tijd is, reizen wij langs de tijdlijn d.w.z. bewegen wij personen ons langs de tijdlijn of vliedt de tijd als een stroom langs ons heen? Het zijn allemaal maar vragen, ik kan ze natuurlijk niet allemaal in kort bestek voor u gaan beantwoorden, maar ik wil hier alleen maar mee aanduiden: wat kom je eigenlijk niet voor een problemen, te staan? Een volmaakte God die moet noodzakelijkerwijze een volmaakte schepping voortbrengen, en wij realiseren ons deeltje voor deeltje van die volmaaktheid, nu eens van ons standpunt uit gezien negatief, dan weer van ons standpunt uit gezien positief. Het totaal daarvan brengt ons tot een realisatie van het Goddelijke, dus keren wij tot God terug. En dat moet die hele schepping doen, want op het moment dat de actieve beweging, het actieve zijn wordt teruggenomen doordat de Bron zelf niet meer blijft voeden, niet meer blijft geven de energie, dan krijgen we door de z.g. remmingsverschijnselen een voortdurend vrij worden van energie aan het Al, aan de potentie, waar zij blijft opgeslagen, terwijl de beweging en het geheel tot God terugkeert.

Ik meen dat dit probleem dus toch wel, zij het wat summier antwoord kan krijgen, n.l. dit: Het gehele doel van het menselijk leven en bestaan is van het Goddelijke uit een realisatie van de moeilijkheden (mogelijkheden?) van het Goddelijke, van onszelf als gescheiden van de Godheid voelend en levend echter een terugkeer tot de Totaliteit waar wij toe behoren, opdat wij tezamen met het geheel van de uiting de volmaaktheid in onszelf ook volmaakt realiseren, daarmee één worden met God en als daad, als realiteit, als werkelijke kracht ophouden te bestaan, om te worden tot een potentie die sluimert in het Goddelijke, tot het Goddelijke het nodig vindt een hernieuwde uiting te scheppen.

Zo, vrienden, nu heb ik u een hele hoop verteld hè? Nu zou ik zeggen: als daar vragen over zijn, alleen over het onderwerp waar we nu over spreken dus, dan wil ik die graag even behandelen voor u.

Vraag: Als ik het goed begrepen heb is dus eigenlijk de vraag in zoverre onjuist gesteld omdat die uiting van de gedachte dat een volmaakte God geen behoefte had aan iets buiten Zich, maar voldoende had aan Zijn eigen Volmaaktheid, omdat het een tegenstrijdigheid in de gedachte zou worden, een Volmaaktheid die niet voldoende had aan Zichzelf. Is dit axioma als beginpunt misschien foutief geweest?

Antwoord: Nee, het is volledig juist, maar men vergeet één ding: dat ook de Volmaaktheid, juist het volmaakte geluk bezit door het realiseren van de eigen Volmaaktheid en dat dus steeds weer de zelfrealisatie noodzakelijk is, wil een reële volmaaktheid blijven bestaan, want zonder besef is er geen volmaaktheid. Is het iets duidelijker, of moet ik er nog een keertje iets over zeggen? Vertelt u het maar.

Reactie: Ik voel dat ik eerst eens op mijn gemak het eerst eens helemaal over moet lezen om goed te kunnen merken wat u reeds gezegd heeft.

Antwoord: Die mogelijkheid bestaat inderdaad, ja, want ik heb in korte tijd betrekkelijk veel gezegd. Maar geloof u mij nu maar in één ding en dat mag u dan later verder bestuderen: Wanneer God volmaakt is, dan kunnen wij als onvolmaakte wezens - dat is punt één - onze volmaaktheid niet realiseren. Een volmaaktheid moet echter betekenen een bewustzijn, want het onbewuste kan wel volmaakt zijn, maar door gebrek aan levende Kracht daarin, is het toch een gebrek en valt het werkelijke totaal, reëel volmaakte, weg. Zo moet dus het Volmaakte bewust zijn van eigen volmaaktheid om deze volmaaktheid reëel en volledig te maken. Vandaar dat God Zichzelf dus moet beschouwen en Zijn Volmaaktheid volledig kennen, wil deze Volmaaktheid als reëel bestaand moeten worden geaccepteerd.

Reactie: Ja, dank u. Ik geloof dat ik er iets van begrepen heb.

Antwoord: Er begint een klein gloeilampje te branden en als u er nog wat over nadenkt dan zal het wel een Jupiter lamp (bolvormige lamp, bestaande uit deeltjes; Red.) worden. Wat hebben we nog meer over het onderwerp?

Reactie: Ja, ik zou u dit willen zeggen: we zouden als mens het ook anders kunnen en mogen zien en wel zo dat God eigenlijk Zijn eigen schepping niet meer in de hand heeft. Wanneer de mens een miljoen jaren terugdenkt, wanneer dat mogelijk is, en die mogelijkheid heb ik gekregen, maar ik zeg het zonder dat ik ootmoedig wil zijn, dan komen we voor een machtig probleem te staan waarmee de mensheid vandaag de dag moet vechten, waarmee de mens vandaag de dag mee vecht en dat dood simpel en eenvoudig is.

Als we de macrokosmos en de microkosmos zien als planeet "aarde", als mens, dan bezit een mens alles wat de aarde bezit, dat is bekend, nietwaar? De aarde bezit een polygamisme: hoofd, lichaam, alles, alles, een snuitje, beentjes, alles. Het lichaam "aarde" heeft ook eten en drinken nodig, heeft ook stofwisseling. Wanneer de aarde een hoofd heeft, heeft het ook een rug en dat is bekend. Nu zien we de landen van Europa en Azië als verschillende organen van het lichaam "aarde". En dan kunnen we tevens zien dat China als land het achterdeel vormt van het lichaam "aarde" en ook Rusland. Het moederlijk orgaan van de planeet "aarde" is vast te stellen aan de Middellandse Zee met alles wat in de moeder aanwezig is.

Maar nu dit, om terug te komen op God: Er is in het begin van de schepping iets gebeurd waar we vandaag de dag nog mee vechten en dat is een doodeenvoudig iets, ons simpele kopje thee. Er werd daar straks gezegd: "magie bestaat niet meer", vandaag de dag wordt heel onze massale mensheid beheerst door één groot magiër: God. Ja, en waardoor? Door het doodeenvoudige kopje thee, dat een vernietigende werking heeft, waar de wetenschap binnenkort achter zal komen, want de tbc. en kanker komt van de thee.

Antwoord: Het spijt me, maar mag ik een opmerking maken? Ik vind uw uitlatingen natuurlijk zeer interessant, maar dan allereerst: er is niet gezegd dat er geen magie meer is, er is alleen gezegd dat het niet de tijd meer is voor degenen die dan openbaring brengen, om de magie als beginsel daarvoor te gebruiken. Dat is punt één, dat was een misvatting uwerzijds.

Reactie: Ja, goed.

Spreker: Dan punt twee: u stelt microkosmos en macrokosmos als aarde tegenover mens. Dit is een betrekkelijk willekeurige stelling die t.o.v. het totaal bestaande zeer zeker niet opgaat.

Reactie: Ja, zeker . . . (door elkaar praten, niet te verstaan)

Spreker: . . . die slechts als voorbeeld op zou gaan in een zeer grote beperking, daar wij n.l. niet te maken hebben alleen met de aarde, maar met alle kleine werelden die in de kleinste delen van de aarde hun taak vervullen evenzeer als de aarde dat doet in het zonnestelsel.

Dan hebben we verder te maken - als u mij veroorlooft de opmerking te maken - met organisch verband, inderdaad, dus met persoonlijkheid in elke ster en planeet, maar deze zijn uiteindelijk groepsrealisaties waarbij de mens op zichzelf geen deel eraan kan hebben en dus persoonlijk benaderen van deze groepsrealisatie nooit moet stellen als primair op de oplossing van het Goddelijke. Dat is onmogelijk, want dan gaan we zeggen dat één korreltje vlees uit een pond gehakt God is. Dat is onzin.

Dan verder, u begon tegen de thee uit te varen, het kopje thee, wat natuurlijk uw goed recht is, maar dat m.i. met het verband: "God en het doel van het leven" in generlei relatie staat. Ik zou u dus willen verzoeken eventueel uitweidingen en vragen en verklaringen daarover op te schuiven voor de "vraagbaak" daar dat buiten mijn ogenblikkelijke competentie ligt.

Ik zou dan willen opmerken t.o.v. het door u gesprokene, wat u heeft gezegd is niet in tegenspraak met hetgeen ik gezegd heb, maar is een beperking daarvan tot een zeer klein deel van het Al. Wanneer wij echter een verklaring willen nemen van het Goddelijke, het Goddelijke als het Volledige en Oerkracht ziende, en niet bv. als de levende entiteit die in de aarde leeft - ofschoon een deel van de mensheid die primitief ook als godheid kan aanduiden misschien - dan moet ik erop bestaan (er aan vasthouden?) dat wij uitgaan van de totale wording van het Al en ons zelf beschouwen als een deel van die Kracht, onverschillig in welke groeperingen van bewustwording en organische samenstellingen wij op het ogenblik zijn opgenomen en onze bewustwordingsgang doormaken. Ik hoop dat u mij dit ten goede wilt houden, ja?

Reactie: (De vraag is niet duidelijk door het apparaat te verstaan doch komt daarop neer dat gevraagd wordt of de intelligentie in staat is om de kracht van thee en de werking van thee te verklaren).

Antwoord: Nu ja, goed, dat ligt voor de "vraagbaak", dat ligt niet voor mij op het ogenblik, dat moet u mij niet kwalijk nemen. Wanneer wij spreken over God en we komen bij een kopje thee terecht, dan lijkt het, om een Duits woord te gebruiken teveel op "Kaffeeklatsch" en dat zou ik een ogenblik werkelijk willen vermijden. Dus, om bij het onderwerp zelf te blijven, hebben we daar nog verdere vragen over?

Reactie: Ja, mijnheer had het er over dat God die schepping niet meer in Zijn hand heeft. Maar dat vind ik een hele foute opmerking, daar hebt u niet op geantwoord.

Antwoord: Omdat zij m.i. geen beantwoording verdient, daar een God die Zijn schepping niet meer in de hand houdt niet goddelijk is, dus een absolute misinterpretatie geeft van het begrip "God".

Reactie: (eerste vraagsteller) Dit blijkt uit de chaos.

Antwoord: Dit kan vanuit een persoonlijk standpunt misschien wel eens een keer zo lijken, maar zolang men het geheel niet overziet, kan men over het geheel geen conclusies trekken. We weten waarschijnlijk heel wat meer over de dingen dan u en wij zijn erg voorzichtig in onze uitlatingen, dat zal ik u wel vertellen. Hebben we nog meer vragen, vrienden? Over dit onderwerp dus niet meer?

Vraag: Ja, ik zou u nog één ding willen vragen graag en dat is dit: u heeft tenslotte het perspectief van onze toekomst getoond als sluimerend in het Goddelijke. Nu geloof ik dat het sluimeren nu niet de mooiste eigenschap is van het Goddelijke en dat we dan wel degelijk een bewustzijn zullen hebben, zij het misschien niet een bewustzijn zoals wij het nu als persoon kennen, maar een ander bewustzijn, waar we overigens nu niet over kunnen spreken. Maar zou u omtrent het gebied nog misschien iets willen zeggen dat verdergaat dan dat sluimeren?

Antwoord: Ik zal proberen het u duidelijk te maken. Wanneer u sluimert, dan bent u niet actief, toch leeft in u uit het totaal van uw kenvermogen over het algemeen een reeks voorstellingen die binnen uzelf een voortdrijving van bewustzijn in waarnemingen mogelijk

maken. Wij kunnen onszelf voorstellen dat u tijdens een sluimering geestelijk waarneemt of actief bent, maar op een plan dat niet meer hoort in uw huidige levensopvattingen en levensbesef. Daarom vond ik de term "sluimeren" zelf juist zeer gunstig gekozen, daar zij betekent een beëindiging van de thans bekende activiteit en actie, zonder de mogelijkheid van bewustzijn of zelfs realisatie en activiteit op een ander plan uit te schakelen, welk plan echter voor ons niet te benaderen is, daar wij het Wezen van het Goddelijke nog te onnauwkeurig kennen om daaromtrent werkelijk een besluit te nemen, terwijl, zover mij bekend, uit deze Kern van het Goddelijke nog niemand is teruggekeerd die juist dit raadsel heeft onthuld.

Reactie: Dank u zeer.

Spreker: Nou, vrienden, dan geloof ik dat we verstandig doen als u eerst eens een ogenblik u gaat beraden, nietwaar, en dan na een korte pauze, kunt u dan verdergaan en dan komt de "vragenrubriek" aan de beurt en dan zal ook zeer zeker uw probleem verdere aandacht krijgen. Goedenavond vrienden.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden.

Vraag: Als een medemens niet kan geloven aan een besturend God noch aan een leven na dit leven, omdat hij de eerlijke overtuiging heeft dat de mens met zijn beperkte vermogens hierin niet met zekerheid kan weten, op welke wijze kan men dan zo'n medemens helpen als hij in nood is door een groot leed?

Antwoord: Het lijkt me alleen mogelijk door die mens sympathie te geven. Uit de formulering blijkt reeds dat de persoon zelf in tegenspraak is, daar hij enerzijds verklaart dat de mens door zijn beperkte vermogens niets kan weten daaromtrent, anderzijds volgens de vraagstelling een absolute overtuiging heeft. Als zodanig kunt u eventueel uw overtuiging daarnaast stellen, maar u moet dat zeer zeker niet met nadruk doen. Daartegenover zult u, door veel sympathie te geven en zoveel mogelijk stilzwijgend te helpen die last te dragen, die persoon in kwestie het best kunnen helpen. Is dat voldoende?

Reactie: Ja, dank u.

Vraag: Wat is een ingewijde en wat is een genie?

Antwoord: Een genie is iemand die uit eigen kracht een scherper doorzicht in de oorzaak van de dingen over het algemeen door het waarnemen van kleine details en het trekken van juiste conclusies daaruit heeft. Een ingewijde is iemand die door scholing een inzicht heeft gekregen in de samenhang van de natuur en van de werking van de algemene wetten van de kosmos, en daardoor dus via lering een mogelijkheid heeft verder te gaan, beter te handelen en met meer doorzicht te handelen dan een doorsnee mens kan. Voldoende als formulering?

Reactie: Dank u.

Vraag: Is het juist dat ik uit het bijzonder interessante betoog van de tweede spreker over God en het heelal opmaak dat het kwaad niet bestaat? God die volmaakt is en alomtegenwoordig is en alles geschapen heeft, kan toch nooit een kracht ten kwade geschapen hebben om tegen Hemzelf te strijden? Bestaat het kwaad daarom niet alleen in onze eigen ogen, omdat wij God en onszelf niet zien zoals wij werkelijk zijn?

Antwoord: Die stelling is volledig juist, het kwaad is een zuiver relatieve waarde, die bestaat door het beperkte standpunt van de beschouwer zelf, die tot beoordeling komt zonder het geheel te kennen. Volgende vraag.

Vraag: Worden gedurende de seance krachten gebruikt van de aanwezigen in de zaal?

Antwoord: Nee, dat zou leiden tot teveel complicaties. Wij werken dus met een besloten veld, wat wij kunnen doen doordat wij voortdurend hetzelfde medium regelmatig beïnvloeden. Voldoende?

Reactie: Ja, dank u.

Vraag: Bij de piramide van Cheops bevindt zich de Sfinx. Welke zin heeft dit laatste bouwwerk?

Antwoord: De Sfinx is de uitdrukking van de bewust geworden mens. Zij geeft aan de overgang uit de periode van dierlijkheid tot menselijkheid en daarbij is dus de uitdrukking van de eerst Sfinx de mens die denken leert en nadenken en het raadsel van het zijn leert beschouwen. Daarnaast staat, in dit geval dus, niet in de Sfinx uitgedrukt maar wel in latere voorkomende Sfinxen de gevleugelde Sfinx, die uitdrukking geeft aan de mens die de geestelijke wereld verworven heeft en de problemen daarvan kent.
Voldoende als beantwoording?

Vraag: Hoe komt het dat zelfs vergevorderde geesten het niet in alle dingen eens zijn? Er is toch maar één waarheid.

Antwoord: Inderdaad, er is één waarheid, maar als men een bol neemt en men stelt de omtrek op 360°, dan kan men op 360 wijzen de kern van deze bol benaderen en dat nog weer eens een keer op elke diagonaal, dus praktisch een onbeperkt aantal verschillende benaderingen, die meer of minder van elkaar verschillen. Een ieder die dus het middelpunt benadert gaat dus dezelfde weg. Men zal wel steeds dichterbij elkaar komen, maar er zullen altijd intrinsieke verschillen blijven bestaan zolang als iemand aanneemt dat alleen zijn eigen weg de juiste is.
Voldoende beantwoord?

Vraag: Wanneer het de bedoeling van God is dat ieder Hem leert kennen, waarom openbaart Hij zich dan niet op een voor ieder begrijpelijke manier?

Antwoord: Omdat, wanneer Hij Zich op een voor ieder begrijpelijke wijze zou openbaren, God Zich zou moeten openbaren beneden Zijn Geheel, Zijn gehele Waarde, daardoor Zijn Totaliteit tot primaire waarden terugbrengen en het geheel en de grootsheid van Zijn Eigen Wezen verminderen. God zou minder moeten worden dan Zichzelf om Zich te openbaren aan een ieder. Het is dus beter dat ieder zich opwerkt tot God, dan dat God afdaalt tot ieder.
Ik hoop dat u daarmee het eens kunt zijn.

Vraag: Er is een sekte momenteel in Amsterdam die zich "Lou" (de palingboer: Red.) noemt en de voorganger die noemt zich "de Christus". Nu zou ik graag uw visie daarover willen horen.

Antwoord: Laat ik zeggen dat ik de Christus op aarde nog niet heb waargenomen en dat ik ook nog niet heb gezien dat deze Christus door enigerlei daad en daadwerkelijk wonder zijn Christus-zijn bevestigd heeft.

Vraag: Inderdaad, dat ben ik volkomen met u eens. Dus, mag ik aannemen dat het humbug is?

Antwoord: Die conclusie trekt u. Ik wil ze niet uitspreken omdat het voor mij niet erg prettig is om te oordelen over een ander, zeker niet in nadelige zin. We kunnen misschien nog aannemen dat hier van een vergissing sprake is, zodat men iets denkt te zijn wat men niet is.

Vraag: Ja, nu u het toch over de piramiden hebt, zou ik dit willen vragen: waarom werd de ene piramide steeds groter gebouwd dan de ander? Had hoogte in die tijd een grote betekenis wat macht betreft?

Antwoord: Hoogte had een uitdrukking t.o.v. de geestelijke waarde van de persoon, zodat de relatie met het Goddelijke in hoogte werd uitgedrukt. Wij zien dit echter niet altijd tot uiting komen en ik mag hierbij opmerken dat de hoogte van de piramide van Cheops toevallig en niet vooropgezet tot stand is gekomen, daar men gebruik maakte van reeds aanwezige fundamenten. Voldoende of wilt u daarop doorgaan?

Reactie: Nee, dank u.

Vraag: Ik hoorde vanavond over een hoge beschaving in de oude tijd. Wat is nu de oorzaak van de inzinking daarna, want wij gaan nu toch ook weer naar die hogere beschaving.

Antwoord: De oorzaak van elke inzinking is het menselijk karakter. De doorsnee mens n.l. heeft geen vrede met het naast anderen in volmaakte vrede en in hoge beschaving leven, maar hij heeft graag dat elke beschaving naar zijn eigen inzicht wordt gevormd. Hierdoor vormen zich partijen en ontbrandt strijd. Waar strijd ontbrandt krijgen we sterke sociale verschillen uiteindelijk, deze sociale verschillen leiden tot een verwildering van de lagere en

uiteindelijk een verliederlijking van de hogere lagen van de bevolking. Daardoor krijgen we een ineenstorting van het bestaand bestel, terwijl de lagere groepen van de bevolking, die over het algemeen niet in staat zijn de cultuur als zodanig te bewaren, de overhand krijgen en op hun beurt hetzelfde proces doormaken, dus ook via strijd tot rijkdom komen, via rijkdom tot laksheid, leegheid, zinnelijkheid en daardoor ook wederom ten onder gaan. En zo zien we dan dat zo'n beschaving afloopt in verschillende trappen, die elk weer lager staan dan de vorige.

Vraag: Daarnet hebt u gezegd: kwaad bestaat niet. Maar stelen en moorden dat is toch zeker wèl kwaad?

Antwoord: Er zijn omstandigheden waaronder het geen kwaad kan zijn. Een rituele moord door een priester die overtuigd is hierdoor zijn godsdienstige verplichtingen te vervullen, de moord van een soldaat die denkt zijn vaderland te verdedigen en daardoor iemand doodt, kan volledig goed worden geheten, niet alleen door de persoon zelf, maar ook door ieder die erbij is. Het zijn dus blijkbaar de verhoudingen die bepalen in hoeverre hier diefstal, moord etc. kwaad of niet kwaad zijn. Wanneer iemand verhongert en hij neemt een brood, dan zullen we dat zeker geen kwaad noemen. Wanneer iemand echter geen honger heeft en hij neemt datzelfde brood, dan wordt het wèl kwaad.

Reactie: Dus er bestaat wel kwaad.

Antwoord: Nee, dan bestaat het niet, dan noemen we het zo, dat wil dus zeggen dat wij zelf een beoordeling hebben voor daden, die verschilt naar gelang de omstandigheden en condities waaronder ze worden gepleegd, waarbij moet worden opgemerkt dat wij zelf geen volledig overzicht hebben over alle omstandigheden die tot het tot stand komen van een daad, een handeling, meewerken, zodat het ons onmogelijk is hierover te spreken. Wij kunnen wel zeggen dat het van ons gezichtspunt uit kwaad is, wij kunnen eventueel nog opmerken dat het voor de persoon zelf niet goed is, dus ook kwaad, maar we kunnen niet vaststellen in hoeverre dit in het geheel kwaad of goed is. Over het algemeen zullen we tot de conclusie moeten komen dat het voor het geheel goed noch kwaad is. Voorbeeld: er wordt iemand vermoord. Voor degene die vermoord is betekent het dat zijn zorgen ten einde zijn, voor die persoon is het dus geen kwaad maar goed. Voor degenen die achterblijven betekent het een vergroting van zorgen en gemis. Voor hen is het kwaad. De maatschappij voelt zich in onzekerheid door deze daad en noemt het dus ook kwaad, waarmee indirect eigen zekerheidsgevoel wordt aangetast. In de wereld verandert er echter verder niets door. De wereld vindt het dus goed noch kwaad en gaat normaal verder. Ik hoop dat dit voorbeeld duidelijk genoeg is.

Vraag: Misschien is de vraag niet helemaal op haar plaats, maar toch zou ik u willen vragen: hoe kunnen wij constateren of een medium in vol- of in half-trance is?

Antwoord: Dit is over het algemeen te constateren aan verandering van hartslag en bloeddruk. Verder kan het eventueel, wanneer er werkelijk sprake is van voltrance, geconstateerd worden door de gevoelloosheid die tijdens de concentratie optreedt. Dit zijn dus de controles die mogelijk zijn daarvoor. Over het algemeen is het echter heel moeilijk te onderscheiden welke soort trance men heeft, daar naast de hypnotische trance en de zelf opgewekte trance, ook nog de verschillende toestanden van begeesting en verrukking bestaan die trancegelijk werken, zodat het moeilijk is om de kwalificatie te geven voor de trance, gezien haar werkelijke betekenis. Is dat voldoende voor u?

Vraag: Ja, broeder. Maar het kan ook zijn dat bij een trancetoespraak het onderbewustzijn van het medium ook een rol speelt?

Antwoord: Dit is inderdaad heel goed mogelijk. Naarmate de trance minder volledig is en de beheersing van degene die het instrument bespeelt minder juist is, zullen wij zien dat deze persoon meer en meer zijn eigen onderbewustzijn tot uiting brengt, zodat wij in bepaalde gevallen waar bv. een hypnotische trance wordt toegepast, alleen het onderbewustzijn tot werking zien komen. Het is, lijkt mij, voor de doorsnee mens zeer moeilijk uit te maken in hoeverre het onbewuste, ofwel het gezamenlijk bewustzijn van de aanwezigen ofwel entiteiten uit onze wereld aan het woord zijn. Dat lijkt mij zeer moeilijk te bepalen voor u.

Vraag: Bent u van mening dat bv. door iemand in magnetische slaap te brengen er een diep-trancetoestand ontstaat?

Antwoord: Inderdaad ontstaat er een diep-trancetoestand, maar het is de grote vraag of deze diep-trancetoestand onder omstandigheden tot stand komt die het doorkomen van een entiteit

mogelijk maken, dan wel dat hier een zuiver lichamelijke diep-trance is, waarbij het totale bewustzijn spreekt en geslachten terug kunnen worden gevolgd over het eigen leven heen, zelfs tot vorige bestaansvormen, dan wel dat het directe onbewuste weten van de persoon zelf uit dit leven wordt ingeschakeld, waardoor wederom een geheel andere uiting kan worden verkregen. Echter door magnetische bewerking kan men inderdaad trance tot stand brengen. Ik vermeet mij hierbij op te merken dat over het algemeen de magnetische trance voor ons een gemakkelijke methode geeft tot aanvatting, daar het contact wat bestaat tussen magnetiseur en zijn sujet (persoon, die het ondergaat; Red.) voor ons over het algemeen een verbinding geeft die gemakkelijk gebruikt kan worden.

Reactie: Dank u wel.

Vraag: Ik wilde vragen, zo'n genezing zoals die gebeurt bij Mr. Edward in Engeland, moet daar altijd aan gedacht worden, is deze genezing constant of verslapt zij?

Antwoord: De genezing kan constant zijn wanneer het eigen geloof in de genezing groot is. Over het algemeen zien we bij dergelijke kwalen die zo onmiddellijk kunnen worden genezen, ofwel op zeer korte termijn, een tweestrijdigheid in de eigen persoonlijkheid, die het conflict, het zielsconflict overdraagt op het lichaam, waardoor de ziekte-toestand tot stand komt. Wanneer het mogelijk is deze gescheiden delen van de persoonlijkheid tot eenheid te maken, dan zullen de ziekteverschijnselen blijvend verdwijnen, tenzij het conflict hernieuwd optreedt. Waar echter een gedeeltelijk geloof is, daar kunnen wij zien dat de suggestieve toestand, opgeroepen bv. tijdens een samenkomst, werkzaam is, maar dat hier geen volledig doorwerken is, dus dat de persoon later weer in een toestand komt waarbij de oude bezwaren en kwalen weer optreden. Dan is verder nog mogelijk de behandeling waarbij geestelijk contact wordt gezocht, en dit geestelijk contact hangt dan grotendeels af van de receptiviteit van de persoon in kwestie, is de persoon daarvoor niet ontvankelijk dan zal over het algemeen in het geheel geen genezing worden geconstateerd, hoogstens door de mededeling van de behandeling bij enkele personen een suggestieve verbetering, die over het algemeen niet van blijvende aard is. Voldoende voor u?

Reactie: Dank u.

Vraag: Kunt u iets vertellen over de genezingskansen van psychopathieën?

Antwoord: Psychopathie. Wanneer het niet een afwijking is die door organische gebreken tot stand werd gebracht, maar zuiver kan worden teruggevoerd op zielsconflicten, dan lijkt mij de genezing daarvan mogelijk, mits degene die behandelt in staat is blokken en remmingen die aanwezig zijn en aanleiding zijn tot de psychopathische verschijnselen, te verwijderen. Hiervoor moet dus een zeer diep doordringen van een meevoelend en over het algemeen sympathiek persoon in het wezen en de problemen, onbewust in de persoon gelegen, eerst als voorwaarde worden gesteld. Wordt aan deze voorwaarden voldaan, dan kunnen we rekenen dat inderdaad een gehele of gedeeltelijke genezing mogelijk is en over het algemeen gemakkelijk mogelijk is. Hetzelfde geldt voor neurose. Uitzondering maak ik voor die bezeten of geobsedeerd worden, niet door eigen denkbeelden, gedachten of problemen, maar door krachten die buiten hun eigen-ik liggen, hier kan alleen door exorcisme worden genezen.

Vraag: De genezingen die in Lourdes tot stand komen, hebben die enige waarde?

Antwoord: De genezingen die in Lourdes tot stand komen kunnen over het algemeen zeer positief zijn, maar ze zullen over het algemeen meer voorkomen bij personen die, wat men noemt, lijden aan hysterie, dus wat overprikkeling, overspanning of neurose, dan bij personen die werkelijk een feitelijk gebrek hebben. De genezing gaat ongeveer als volgt voor zich. Een groot aantal personen is samen, de aandacht wordt geconcentreerd in genezingsverwachting op een bepaald punt. In dit geval religieuze plechtigheid plus koorzang. Daarna zien wij nog wederom een genezend brandpunt, in dit geval over het algemeen het allerheiligste, dat rondgedragen wordt langs de rijen en hierin bouwen wij op een ontzaglijk krachtveld van gezamenlijk verwachten, deze totale suggestie kan zich ontladen via één persoon en onder gunstige omstandigheden hierbij dus zelfs een volledige genezing tot stand brengen, waarbij nieuw weefselvorming etc. niet is uitgesloten noch de ombouw van gebrekkige weefsels. Zij komen over het algemeen niet voor, omdat het geloof van de mensen daarvoor slechts zelden groot genoeg is. Het is dus een totale ontlading van een kracht die uit de aanwezigen zelf voortvloeit en die gericht wordt door de ontvankelijkheid van bepaalde personen daarvoor. Voldoende voor u?

Reactie: Dank u.

Vraag: Er is straks gesproken in een filosofische beschouwing over het kwaad, maar ik zou willen vragen of dat praktisch niet verzwakt de strijd tegen het kwaad die ieder bij zichzelf moet ondernemen? U sprak over moord bv.. Als u er zo over spreekt dan lijkt het wel of het een klein peulenschilletje is en dat is toch niet de voorstelling die we in de praktijk hiervan mogen hebben.

Antwoord: Die we in de praktijk niet kunnen hebben, omdat de gemeenschap waarin we leven deze als zodanig moet verwerpen. Echter is in elke persoon gelegd een begrip van goed en kwaad, waarin ook tevens de sociale omgeving verwerkt is. Dus deze sociale omgeving suggereert een begrip van goed en kwaad en indien iedere mens voor zichzelf vanuit zijn persoonlijk standpunt goed en kwaad blijft scheiden, het goede blijft doen en het kwade blijft negeren, dan lijkt mij de filosofische verhandeling op zichzelf schadelijk noch nuttig, ze stelt alleen het standpunt duidelijk dat hier niet sprake is van een algeheel goed of kwaad, maar van een persoonlijk goed of kwaad. Degene die misbruik zou maken van een dergelijke theorie door te zeggen: "wanneer het geen kwaad is dan doe ik het maar, want ik vind het nu wel niet zo erg leuk, maar per slot van rekening, in het geheel betekent het toch niets", dan zal deze persoon moeten merken dat het inderdaad voor het geheel niets betekent, maar dat de gevolgen die hijzelf moet ondergaan, doordat hij een negatieve daad t.o.v. zichzelf heeft gesteld, zeer zeker het geheel niet raken, maar hemzelf zeer pijnlijk zelfs, een kwestie van oorzaak en gevolg. Voldoende duidelijk beantwoord?

Als er geen vragen meer zijn, vrienden, ga ik het woord overgeven aan de laatste spreker en ik dank u voor uw aandacht en medewerking. Goedenavond.

VERDRAAGZAAMHEID EN DE ORDE DER VERDRAAGZAMEN

Goedenavond vrienden.

Voordat ik begin met "het schone woord" zult u mij misschien nog toestaan om enkele opmerkingen te maken aangaande onze Orde. Wij doen dat n.l. niet veel, omdat we niet zozeer houden van propaganda. Maar per slot van rekening noemen wij ons toch Orde van Verdraagzamen en daar moet een reden voor zijn. Deze reden nu wil ik u uiteenzetten.

De doorsnee mens wordt geprikkeld en ook de doorsnee geest door een aantal gebeurtenissen buiten het eigen-ik die hij onverdraaglijk of vervelend of misschien zelfs onredelijk vindt. Wanneer men nu onmiddellijk daarop reageert zal men in veel gevallen onrecht begaan, doordat het beperkte inzicht dat men heeft in de waarde van de dingen, uzelf dan tot foutieve handelingen verleidt. Dit betekent dat ook bij anderen wederom onaangename gevoelens als haat, toorn etc. worden gewekt. Wanneer wij verdraagzaam zijn, dan betekent dit dat we alle dingen incasseren, ze in koelen bloede ontleden op hun waarde en daarna in koelen bloede zoveel mogelijk daarbij de gevoeligheden en de levenswaarden van onze medemensen sparend, een beslissing nemen die voor onszelf de oplossing van het probleem biedt.

Dat betekent verder, dat we door onze verdraagzaamheid in staat zijn vele onbeduidende kleine gevallen, die het dagelijks leven beheersen, kunnen uitschakelen en deze kunnen maken tot een niet drijvende kracht van ons eigen bestaan. We kunnen dus een beetje ontvluchten als het ware. En wanneer u dit begrijpt, dan zult u ook met ons meevoelen dat verdraagzaamheid niet slechts een schoon ding is, maar een noodzakelijk ding voor de hele wereld. Nu komt er echter nog iets bij. Wanneer wij zo verdraagzaam zijn, dan ontdekken wij dat, ondanks alle klappen die wij in het leven krijgen, alle duwen, porren en stoten van onze medemensen, alle klappen van het noodlot, dat er zoveel mensen zijn die het zo goed menen.

En wanneer wij zien hoe de mensen allemaal streven naar het goede toe, hoe ze allemaal op hun manier toch pogen om het juiste te doen, dan kunnen we ze veel gemakkelijker liefhebben, dan kunnen we ook onze naastenliefde veel gemakkelijker in de praktijk brengen. Wanneer je weet dat je medemens niets kwaads bedoelt en dat alles wat je over die mens zegt eigenlijk onredelijk is en dat wat je tegenover die mens voelt onredelijk is, om de dood-eenvoudige reden dat je je de moeite hebt gegeven eerst eens na te gaan denken en ook de andere kant van de medaille te bezien, dan zult u in staat zijn om in de praktijk meer naastenliefde te beoefenen, en naastenliefde is een noodzakelijkheid wil deze wereld niet ten

onder gaan. Vandaar dat we deze naam hebben gekozen, vandaar dat we proberen als achtergrond van alle dingen steeds weer de verdraagzaamheid naar voren te brengen.

Zoëven heeft u misschien gedacht: "nu ja, wat jullie daar over goed en kwaad vertellen, dat is toch eigenlijk buskruit in de handen van onbevoegden en misschien zelfs dynamiet", en u heeft geen ongelijk, maar we nemen aan dat u toch wel enigermate bevoegd bent, dat u toch meer van dergelijke theorieën heeft gehoord of althans er over heeft nagedacht. En wanneer wij deze theorie, die naar onze eigen overtuiging juist is, hier naar voren brengen, dan doen we dat speciaal om u erop te wijzen dat u goed moet nadenken voordat u iets veroordeelt in een ander, dat u altijd heel voorzichtig moet zijn met een definitieve beoordeling en veroordeling uit te spreken. Zelfs wanneer u uit zuiver sociale en stoffelijke gronden bepaalde handelingen en daden moet verwerpen, dan betekent dit, wanneer u dit concept hebt van goed en kwaad bv., dat het niet noodzakelijk is de mens zelf te verwerpen en dat wij zo een beroep kunnen doen op de juiste positieve waarden in deze mens en hem niet van ons af behoeven te stoten als iets onredelijks, iets lelijks, iets onbruikbaar.

Vandaar juist dat u steeds weer - en dat hoort u elke avond - een paar van dergelijke argumentjes of steekjes meekrijgt, in de hoop dat u dit niet allemaal ter zijde stelt als voor u niet bruikbaar, maar dat u probeert om op deze wijze in het leven te zien dat alle mensen hun goede elementen hebben, dat de meeste mensen op hun wijze goed streven of het zo kwaad nog niet bedoelen en dat het onze taak niet is, hen in dat goede te ontmoedigen door hun daden te veroordelen en daarmee tevens hun persoonlijkheid van onze kant af uit het leven als het ware te duwen: "die bestaan niet meer voor ons".

Daarom Orde der Verdraagzamen, vrienden. Orde der Verdraagzamen, dat betekent dat een putjesschepper veel edeler kan zijn dan een barones, maar dat geen van beiden in staat is een definitief oordeel uit te spreken, daar de wereld van de barones zeker even vreemd is voor de putjesschepper als het edele beroep van putjesschepper voor de barones zal zijn. En wanneer wij dus - over de gehele wereld overigens - dit werk doen en werkelijk uit volle naastenliefde tot u komen, dan zien we wel stoffelijke verschijnselen waarover u zich kunt ergeren.

Ik kan mij voorstellen dat een organisatorisch verband voor u niet erg prettig is, dat daar financiële bezwaren in zitten soms, dat daar andere organisatorische kwestietjes zitten die u niet leuk vindt, maar wanneer wij toch in alle genegenheid en liefde u, zowel hier als elders, trachten te brengen tot deze naastenliefde, tot deze verdraagzaamheid, dan hopen we dat u de onvolkomenheden - waar wij uiteindelijk met de materie moeten werken, met uw stoffelijke wereld - dat u die door de vingers zult willen zien. En wanneer u ziet dat ze te verbeteren zijn, dat u ze zelf zult willen verbeteren. Vrienden, onze Orde moet op deze wereld werken, omdat deze wereld daar behoefte aan heeft. En u moet ook werken in die Orde, niet door uw medemensen te bekeren, want het is heel prettig voor de organisator wanneer u elke keer een vriend meebrengt, maar veel nuttiger is het wanneer u zelf, al is het maar enkele keren in de week, de verdraagzaamheid in de praktijk brengt. Dat betekent voor de wereld heel wat meer dan een nieuwe toehoorder, gelooft u mij dat. Wij hopen dus dat u op deze wijze het streven van de Orde zult willen bevorderen. En wanneer wij eens een enkele keer ook, soms uw inziens over de schreef gaan - dat kan wel eens een keer gebeuren - dan moet u ook denken: "dit is de Orde der Verdraagzamen, laten wij toch voorzichtig zijn en geen oordeel uitspreken, en wanneer wij redelijke bezwaren hebben, laten wij die naar voren brengen, opdat we daardoor kunnen komen tot een goed samengaan en goed elkaar verstaan, zowel de mensen onderling als mens en geest." In dit geval zijn wij dat dan, maar er zijn natuurlijk veel meer andere geesten die ook graag met u samengaan.

Zo, dat heb ik u even verteld over de Orde, omdat het zo nu en dan toch noodzakelijk is dat we daar eens wat de nadruk op leggen. Wanneer u verder met onze Orde kennis wilt maken, dan wordt u onzerzijds elke mogelijke faciliteit gegeven. Is die organisatorisch niet voldoende, ik zou zeggen: wendt u zich tot de organisatoren hier op aarde en ik ben ervan overtuigd, dat ook zij alles zullen doen wat in hun macht staat om u te helpen de bezwaren te overwinnen.

HET SCHONE WOORD (1)

En nu zou ik graag dan de rubriek "Het Schone Woord" voor u behandelen, op poëtische wijze en, laten wij zeggen, vijf begrippen, zo mogelijk in één woord uitgedrukt.

Reactie: Zekerheid - Berouw - Verdraagzaamheid - Altruïsme – Liefde.

Spreker: Wie in ware liefde de wereld benadert zal vol altruïsme en zekerheid haar tegemoet treden en niet lijden onder het berouw, dat niets anders is dan de zekerheid dat eigen streven mislukt is. Voor u aanvaardbaar?

Reactie: Ja.

Berouw

'k Heb berouw,
O, somberheid,
Want ergens in 't verleden
Lijkt een ongeval mij overkomen.
Mijn dromen zijn ineengestort,
Ik kwam aan kracht,
Vermogen veel tekort,
En nu heb ik berouw
De daden zijn gesteld,
Ik weet met zekerheid:
Het was niet goed,
Het ging niet zo ik 't mij
Had gedacht.
Ik verspilde mijn tijd
En mijn wezen en kracht,
En nu sta ik hier,
Eenzaam, verlaten.
Wat moet in beginnen?
'k Heb geen vertrouwen meer
In de mensheid of in mijzelve,
Ik durf niet meer te beginnen,
Ik delf niet meer
In de diepe gedachten,
Ik vrees alleen nog maar
En zit alleen vol bittere klachten
Over het verleden
Dat ik niet meer herleven kan.
En dan
Komt vol verdraagzaamheid
Een mens,
Die mij in naastenliefde leidt
De waarheid voor.
En ik leende hem in het begin
Onwillig slechts het oor.
Ik wil geen zekerheid,
Ik wil niet vol vertrouwen
Een toekomst bouwen
Op naastenliefde en verdraagzaamheid.
O neen, ik lijd nog steeds
Aan mijn verleden,
Niet om de daden die ik heb begaan,
Maar de resultaten die niet kwamen,
Dat mijn daad en verwachting
Niet in werkelijkheid
De feiten kon weerstaan.

Want wat is berouw?
Niet het erkennen van fouten,
Maar het weten:
Ik heb teveel mij afgebeten
Van 's levens appel
En moet eraan ten onder gaan.
Maar komt de liefde, dan zegt ze:
Zie hier, 't is al voorbij,
Verleden tijd, zie niet terug,
Durf voorwaarts gaan,
Zie slechts naar mij,
Ik wil u steunen, met u samengaan.
En zult ge mij ook vele dingen zeggen
En vele dingen vragen
Die voor mij moeilijk,
Moeizaam slechts zijn te verdragen,
Ik wil u geven toch
Een deel van mijn wezen
En zonder wezen in vol vertrouwen
Met u verdergaan,
In verdraagzaamheid u mijn liefde geven,
Opdat u de ogen eens opengaan.
En dan komt een moment
Van plotseling ontwaken,
Verdwenen is de somberheid
Van het berouw.
Integendeel,
De boeien die ik zie slaken
Zijn mij een gift.
Van Liefde, van Licht
En trouw wil ik dat Licht
Gaan volgen.
Gedragen door de Liefdekracht
Bereik ik wat in al mijn dagen
Ik nog nimmer, ooit
Tot stand heb gebracht.
En zo, gedragen door de Liefdekrachten,
Door het vertrouwen stoer gesteund,
Ga ik verder, Geest der mensen,
Die altijd weer aan God zich leunt,
Omdat de eigen kracht
Nog niet volmaakt is,
Nog niet geeft volmaakte zekerheid.
Maar met die God kan ik verwinnen
Een overwinnen in de strijd.
Zo treed ik dan
Na lange wegen
Voor mijn laatste Rechter aan,
En weet dat,
Omdat 'k in liefde durfde leven,
In verdraagzaamheid mijn wegen gaan,
Ik in het oordeel zal bestaan.
Mijn fouten uit een lang verleden,
Ik ken ze en heb geen berouw,
Maar vermijdt de oude fouten
Op al mijn wegen voortaan trouw.
Ik zal wat ik misdeed herstellen,
Ik zal steeds weer de wegen gaan
Die mij in zekerheid van leven
Leiden, tot ik voor mijn God mag staan.

En heb ik mijn God gezien
Dan is vrede, een wonderlijk geluk,
In mijn wezen het slot
Van wat ik eens noemde in bittere vreze:
Het onbegrijpelijk levenslot.
Dan ben ik geen mens en geen geest meer,
Ik weet niet hoe ik dan besta,
Maar ik weet:
Ik leef in mijn God geborgen.
Hoe snel reeds, misschien al dra,
Al dra zal het oordeel gesproken zijn,
Alras is des levens loop door mij volbracht.
En dat ik bestaan kon,
Bereiken het einddoel van 't streven,
Dat dank ik aan de onmetelijke Liefdekracht
Daarom, geen oordeel
Over andere mensen,
Geen aanklacht waar een ander
Iets heeft misdaan,
Maar een pogen om zelve steeds
Eerlijk en zeker, in vertrouwen
Tegenover mijn God te staan.
Gij gaat er uw wegen,
Gij kent er het lijden,
Gij kent er de nood en aardse strijd,
Maar in verdraagzaamheid en naastenliefde
Zult ge bereiken de Eeuwigheid.
En dan zult ge weten:
Het helpt niet te rouwen
Over wat in het verleden leidt.
Wat ik nu volbreng
En nu kan volbrengen
Dát is het leven der Eeuwigheid.

Ik dank u voor uw aandacht. Goedenavond.

HET SCHONE WOORD (2)

"Het Schone Woord" van 30 juli jl. Nadat onze vriend Henri tot ons sprak. De geestige Henri hieronder betiteld als "onze kleine vriend".

Goedenavond vrienden.

Wij gaan besluiten met "Het Schone Woord" en ik zou de opmerking willen maken: We hebben nu onze kleine vriend weer een ogenblik gehad en hij is reuze blij dat hij gesproken heeft. Ontvangt u hem toch niet alleen als de komiek van het gezelschap, hij wil graag meer zijn en hij kán meer zijn wanneer u hem de kans geeft. Zo, en nu zou ik graag van u hebben, eens kijken, laten we zeggen 5 of 7 onderwerpen, die we dan in een eindthese verwerken voor u.

Reactie: Gehoorzaamheid - Geloof - Vrede - Toekomst - Verlangen – Waardering - Tevredenheid.

Spreker: Het verlangen naar de vrede en de waardering en tevredenheid van heel de wereld wordt slechts bereikt, wanneer zij in gehoorzaamheid aan dat wat zij gelooft, zichzelf maakt tot draagster van de vrede. Acceptabel voor u?

Reactie: Ja.

Wij vrezen de toekomst.
En vrezen haar niet,

We lachen om 't oude verleden.
We weten niet meer
Waar we heen moeten gaan
En weten niet waar nog te treden.
Want ziet, heel de wereld
Met al haar waan,
Met haar gewelddadigheden,
Ontneemt ons Heer
Zo vaak zo veel,
De innerlijke vrede.
Zeker, ik heb aan u geloofd, o Heer
Maar wat hebt Gij mij gegeven?
Gaaft Gij mij vrede,
Gaaft Gij mij kracht,
Tevredenheid in 't leven?
Wel neen, Ge hebt mij
In deze chaos heengebracht.
Heer, ik vroeg licht,
Gij gaaft de nacht.

Mijn kind, in ontevredenheid
Verzandde uw geloof,
Niet Ik, maar gij
Mijn beste kind
Zijt geestelijk stom en doof.
Want ziet Ik geef het wereld-Al,
Geef u de Eeuwigheid
En vraag daarvoor
Alleen maar uw geloof
En uw gehoorzaamheid
Aan dat wat gij gelooft.
Ik heb u niet beroofd
Van de vrede, van de voldoening,
Van de genoegzaamheid.
Ge hebt zelve al die dingen verworpen
Gij zelve vlucht voor de werkelijkheid.
Gij droomt van een toekomst
Vol bange zorgen
Vol nood en vol angst
Vol vuur en vol pijn.
Geloof toch in Mij
In Mijn goede zorgen,
Dan ziet ge hoe de toekomst kan zijn,
Een mensheid, gehoorzaam
Aan Eeuwige Wetten,
Die zich op 't Eeuwige voorbereidt,
Een leven dat in volle vrede, langzaam
En toch wonder statig verder glijdt
Totdat uiteindelijk eens gaat komen
De dag dat alle eeuwigheid
Van stof en geest weer wordt verenigd.
Dat noemt de mens het eind der tijd.

Ach Heer, ik wil gehoorzaam wezen,
Ik wil wel dienen U, geloven,
Maar ziet, er zijn dingen in de wereld
Die mij van mijn vertrouwen beroven in U
Mijn God, ik vraag niet om vrede in de toekomst,
Ik vraag om vrede hier en nu.

Hier en nu kunt gij vrede hebben Mijn kind,
Wanneer ge Mijn wegen gaat.
Voldoening, tevredenheid worden uw deel
Wanneer ge Mijn Wet en Mijn Woord verstaat.
Maar dan moet ge die wereld die u zo ontrust
Verlaten en dromen de kust
Der Eeuwigheid.
Gij moet gehoorzaam en gebonden
Aan de Wetten die Ik u zeg in 't hart,
Voortgaan, boeten uwe zonden,
Niet omdat gij Mij hebt getart,
Of omdat ik u lijden geven wil,
Maar omdat uw bewustzijn
Zich uit moet breiden,
Gij leren moet het kwaad te vermijden,
Dat wat niet harmonisch is met uw wezen.
Opdat ge leren zult niet meer te vrezen.
En dan komt voor u het einde der tijd,
Zijt ge één met Mij in Mijn Eeuwigheid.

Heer ik wil trachten in U te vertrouwen,
Ik wil trachten mijn leven op U te bouwen,
Heer, ik kán alleen niet verder gaan.
Wanneer ik zoek de vrede en zoek Uwe Wetten
Wilt Gij mij dan ter zijde staan?

Ik was met u van 't begin der tijden
En met u tot het eind der tijden,
Ik ben het Leven, Kern van 't wezen,
Iets dat u altijd begeleidt.
Geloof in Mij en durf vertrouwen
Op Mij die ook in u bestaat,
Dan zult ge zien dat nieuwe wereld,
En nieuwe sfeer u open gaat.

Ik dank U Heer en 'k wil aanvaarden,
En ga de weg met U tezamen.
Heer, dat dit ook mij zij
Werkelijkheid. Ik dank U voor Uw gaven.

Amen.